

Dagerrotípa

Volt itt minden.
Meg még annál is több.

Voltak tiszta, fehér falak,
foglalatoskodó emberkék,
ételszag a tető alatt,
ezüstsín keretben pár kép:
Nagyanya, nagyapa, Szűz Mária.
Néhány nipp és egyéb vásárfia.

Ne kapkodjuk el.
Ráérünk vele.

Voltak a jók és a náluk is jobbak,
voltak a gazdák, és voltak a bérlők.
Az egyik oldalon gyülekeztek az élők,
a másikon a holtak.
Dohánylevelek száradtak a gangon.
Hivatalos helyeken, ideértve az iskolát
is, mindenütt érezni lehetett a karbol-
sav szagát.

Mi volt még?
Volt itt egy asztal. Kés, villa, kanál.
Még megvan. A nyári konyhában áll.
És levelet lehetett írni rajta:
Hogy jól vagyunk, ami nem mindig volt igaz, sajna.
Volt egy kulcs is a lábtörlő alatt,

de erről szólnom még most sem szabad.
És voltak életlen zsilették és tapasz
a kamasz nyakán, ennek az okán.
Triesztből csempészett nejlon orkán-
kabát is volt. És átkozódás és panasz
is, de erre már csak homályosan emlékszem.

Volt itt minden
– a két bombázás között. (Negyvenöt,
kilencvenkilenc.) Volt a szerelem,
mint olyan és konkrétan. S volt kegyelem,
bár az csak feltételesen. Mi több,
mintha még jövő is lett volna volt.
S mégis közelebb volt a sarki bolt,
habár a világ sokkal nagyobb volt.

És? Volt még minden sok egyéb.
Kissé homályos világkép –
hatvannyolcban, ami az ép
észnek ma már felfoghatatlan – ez benne a szép –,
még akkor is, ha így sem áll össze a kép.

Volt egy jó kisfiú, aki szerette
volna megszületni önmagát.
De ellene szól ennek néhány biológiai gát,
meg persze társadalmi is. *Niente
far dolce?* Olyan nem volt sohasem.
(Bár jól jött volna egy kis kényelem.)
Dolgoztunk csak, mint a barmok.
S másokért szóltak, nem csak a harangok.

Lehetett volna másképpen?
Volt, ahogy volt. Durvaság, kevés szeretet.
Az utóbbi hat évtizedben a világ
semmivel sem lett jobb. És mákvirág
– vagy mi vagyok? –, erről csakis én tehetek.

Jó ezt tudni, írja
a dagerrotípiá bal alsó sarkában.
A hátlapján pedig tintaceruzával írt

fura szöveg, melynek semmi köze
ehhez az egészhez – azt hiszem –:

- Jó napot.
- Jó napot.
- Árulnak-e a költő hölgyek, urak kalocsnit?
- Kalocsnit?
- Kalocsnit.
- Sajnos, nem.
- Kár.
- Hát, bizonyára kár, ha jobban belegondolunk.
- Akkor a viszontlátásra.
- Viszontlátásra, kedves olvasó.

